

A já jsem si ukvapeně řekl: „Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět.“ Avšak vyslyšel jsi moje prosby, když jsem k tobě o pomoc volal. Žalm 31:23

„V oněch dnech Chizkijáš smrtelně onemocněl. Přišel k němu prorok Izajáš, syn Amósův, a řekl mu: „Toto praví Hospodin: Udělej pořízení o svém domě, protože zemřeš, nebudeš žít.“ Chizkijáš se otočil tváří ke zdi a takto se k Hospodinu modlil: „Ach, Hospodine, rozpomeň se prosím, že jsem chodil před tebou opravdově a se srdcem nerozděleným a že jsem činil, co je dobré v tvých očích.“ A Chizkijáš se dal do velikého pláče.

Izajáš ještě nevyšel z vnitřního dvora, když se k němu stalo slovo Hospodinovo: „Vrať se a vyříd Chizkijášovi, vévodovi mého lidu: Toto praví Hospodin, Bůh Davida, tvého otce: Vyslyšel jsem tvou modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Hle, uzdravím tě. Třetího dne vstoupíš do Hospodinova domu.

Přidám k tvým dnům patnáct let. Vytrhnu tebe i toto město ze spárů asyrského krále. Budu štítem tomuto městu kvůli sobě a kvůli Davidovi, svému služebníku.“ (2. kniha Královská 20:1-6)

„Tu s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: „Počkejte zatím zde, já půjdu dál, abych se modlil.“ Vzal s sebou Petra a oba syny Zebedeovy; tu na něho padl zármutek a úzkost. Tehdy jim řekl: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Matoušovo evangelium 26:36-39)

Modlíte se?

Nemocné dítě, rodiče, zdar studijních či pracovních záměrů, nákup auta, domu či další investice do nějaké kryptoměny. K nebesům jsme se naučili chodit se vším. Pána Boha to jistě neotravuje. Možná někdy taktně mlčí, ale stejně je rád, pokud si člověk přebírá svoje záměry před jeho tváří. Představuji si, že se laskavě, shovívavě a s porozuměním usmívá. Ví, že maličké věci mohou být ohromné a mohou rozkymácet naši osobnost.

Čteme v útercích list Hebrejům a tam je obyčejný soucit či sympatie jednou z výrazných vlastností velkého kněze naší víry, Ježíše Krista. A spolu s hebrejskými křesťany druhé polovičky prvního století po Kristu si odvážně říkáme, že soucit opravdu potřebujeme. Není to změkčilost.

Právě z listu Hebrejům je hlavní text ke kázání: „**Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obět modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel. Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy**“ (Dopis Židům 5:7-9) A já si spolu s vámi nad tímto textem chci klást otázku, jak je to s vyslyšením modliteb. Jak je to s tím, že Ježíšovu modlitbu Bůh otec slyšel a vyslyšel.

Vezmete-li si kontrast dvou příběhů, které jsme četli: Na jedné straně příběh z doby královské, kde se král Chizkijáš pokouší pro své zásluhy vyprosít ještě pár dní života a Hospodin mu odpovídá, že pro Davida, jeho praotce mu přidá ještě patnáct let života. Mj.: Dvakrát zmíní Davidovskou dynastii a taktně přejde Chizkijášovy zásluhy, kterými král šermuje. A na druhé straně Ježíšova modlitba v zahradě getsemanské, kde jde taky o život a smrt.

Z porovnání je jednoznačně znát, že zatímco Chizkijášova modlitba uspěla, pokud byste byli spokojeni s patnácti lety, a Ježíšova prosba nedošla vyslyšení tak, jak si to náš Pán přál. Alespoň tak se to na první pohled zdá.

A my jsme četli o Ježíšových velekněžských „**modlitbách a úpěnlivých prosbách k Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí**“ a za středníkem máme dovětek: „**A Bůh ho pro jeho pokoru slyšel...**“ V tom okamžiku někteří rychle startují, že to není pravda. „Blbost! žádné vyslyšení! Vy jste neviděli ten kříž? Tak se vy sami neoblubujte nějakým vyslyšením, které ani Ježíš nedostal.“ Radši to natvrdo říct: „Nedostal!“ Dokonce to jeden teolog ze konce devatenáctého a počátku dvacátého století, Adolf von Harnack, přímo v biblickém textu změnil slovo a četl toto místo jinak: „**A Bůh ho pro jeho pokoru nevyslyšel...**“ Dal tím najevo potřebu té doby, která se cítila povinná uvádět biblický text na pravou míru. Jenže to neobstojí. Když se nám zdá, že se Bůh spletl, musíme se ptát, jak tomu máme tedy rozumět.

Tak se nejdříve ptejte, za co se Ježíš podle listu Hebrejům modlil? O co mu šlo. O záchranu. Naznačuje to použité slovo v originále. Záchranu, která se váže ke vzkříšení. A v listu Hebrejům je použito sedmkrát v souvislosti, která jasně ukazuje ke vzkříšení. Za všechny jedno místo: „**Vidíme toho, který byl nakrátko postaven níže než anděl, Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny. Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy.**“ (2:9n)

Nebyli to tedy všichni ti, kterým Eliáš vyprosil život, nebyla to jen Jairova dceruška, jíž vyprosil Ježíš život, stejně jako synu vdovy z Naim či Lazarovi z Betanie. Ale byli jsme to my všichni a ještě mnozí další - kteří o tom ještě neví.

A dovedu si představit, že se Ježíš modlil tak, že nebyl spokojen jen se svým vlastním životem, nechtěl záchranu pro sebe bez toho, abychom spolu s ním nebyli zachráněni také my. Představuji si, že dostal nabídku vlastního života, ale řekl: „Bez nich to neberu. Buď všichni a nebo nic. Takže, nebeský Otče, **ne jak já chci, ale jak ty chceš.**“

A vysvětluje to dodatek slov o modlitbě. „**Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel, tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy**“ (Dopis Židům 5:7-9) Ježíš v utrpení dozrál. Je to paradox. Zralý, dospělý, poslušný Boží Syn se naučil poslušnosti z utrpení jímž prošel. A tak dosáhl dokonalosti. Tedy něčeho, o čemž bychom u něho nepochybovali už před tím.

Jinými slovy: Zatímco jej nejdřív vidíme, jak se modlí za svou záchranu - spasení, protože není důvodu, proč by měl trpět, On se svým utrpením stává původcem věčné spásy pro všechny. Prostě, bez nás by to nebylo ono.

Povím to ještě příkladem: V Lidicích, za heydrichiády byl katolický kněz Josef Štemberka, který věděl, že se něco chystá, přesto se do Lidic vrátil a byl zavražděn se všemi muži. Bez nich nechtěl žít. A nebo nověji: Pro stárnoucí maminku koupily děti byt v nedalekém městě. Byli čtyři, dvě dcery a dva synové. Dohodli se a na byt se složili tři ze čtyřech dětí, jedna ze dvou dcer se nemohla zadlužit, aby složila čtvrtinu té částky. Maminka loni v zimě odešla na věčnost. A zbyl byt, který byl napsán na jednoho sourozenců. A prodává se za nepoměrně větší cenu, než měl. Ze stovek tisíc narostla cena na jednotky miliónů. Byt se tedy prodal, tři sourozenci si rozdělili původní vklad - ve zhodnocené měně. Není koruna před třiceti lety jako koruna dnes. A to, co zbylo se rozdělilo na čtyři díly, protože tak to v rodině má být. Dostala svůj díl po mamince i ta, která byt nekupovala. Bez ní by to nešlo.

- Je dobře, když v modlitbě přicházíš se vším, co patří ke tvému životu - se všemi radostmi i starostmi
- Neboj se utrpení, kterým procházíš, dozraješ v něm. Dozrál i Kristus!
- Samozřejmě, že budeš chtít spásu a užitek, ale nespokoj se s tím. Nejde jen o tebe, o tvůj prožitek a potěšení. Bez těch druhých bys svou spásu neměl ani ty! Pamatuj: Ani Kristus nechtěl svou spásu bez té tvé a mé.